

Arrest

nr. 212 327 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 16 mei 2018 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANHECKE *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 december 2008 dient de verzoekende partij als burger van de Unie een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, als werknemer of werkzoekende. In 2009 wordt zij in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart). In 2012 wordt deze E-kaart gesupprimeerd en wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt.

1.2 Op 16 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 18 mei 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) De heer: O(…), I(…), geboren te (…), op (…), onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P(…), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, bendevoering-plegen van misdaden waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname of hulpverlening, feiten waarvoor hij op 28.11.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar.

Wat betreft de veroordeling dd. 28.11.2017 wordt er opgemerkt dat de ‘georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, bendevoering-plegen van misdaden waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname of hulpverlening) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 09.05.2012.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Betrokkene heeft op 11.05.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2014 in België verblijft; dat zijn identiteitsdocumenten in het bezit zijn van het parket of de politie van Namen; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft op het grondgebied en dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van het artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis, o.a. van zijn vader, zijn moeder en zijn broer. Het administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie of deze verwanten al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied. Bovendien, kan er worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een

door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoot, betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaarde geen bezwaar te hebben om terug te keren naar Nederland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. (...)"

1.3 Op 16 mei 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 15 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 18 mei 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer: naam: O(...) voornaam: I(...) (...) nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.05.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft op 11.05.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2014 in België verblijft; dat zijn identiteitsdocumenten in het bezit zijn van het parket of de politie van Namen; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft op het grondgebied en dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst Een schending van het artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis, o.a. van zijn vader, zijn moeder en zijn broer. Het administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie of deze verwanten al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied. Bovendien, kan er worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoot, betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaarde geen bezwaar te hebben om terug te keren naar Nederland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, bendevoering-plegen van misdaden waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname of hulpverlening, feiten waarvoor hij op 28.11.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar.

Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Wat betreft de veroordeling dd. 28.11.2017 wordt er opgemerkt dat de 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de

gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)) *juncto* artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Art. 44ter, eerste lid Vw. stipuleert: (...)

In strijd met art. 44ter Sw. vermeldt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele termijn waarbinnen verzoeker het grondgebied dient te verlaten, noch enige motieven waarom een zekere of geen termijn zou worden toegestaan.”

2.1.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in aanmerking komt voor een tussenstaatse overbrenging naar Nederland, zonder instemming, waardoor hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend.”

2.1.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De eerste bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van een burger van de Unie (de verzoekende partij heeft de Nederlandse nationaliteit) en op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43, § 1, 2° en artikel 44ter van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 44ter, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert in combinatie met de formele motiveringsplicht, luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. (...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt samen met de verzoekende partij vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, in strijd met voormeld artikel 44*ter* (en de formele motiveringsplicht), geen enkele termijn vermeldt waarbinnen zij het grondgebied moet verlaten, noch enige motieven waarom een zekere of geen termijn zou worden toegestaan. Gelet op de duidelijke tekst van artikel 44*ter* van de vreemdelingenwet voert de verzoekende partij dan ook terecht de schending aan van de formele motiveringsplicht *juncto* voormeld artikel 44*ter*.

In haar nota met opmerkingen erkent de verwerende partij uitdrukkelijk dat aan de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend. Zij geeft aan dat de reden hiervoor is dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor een tussenstaatse overbrenging naar Nederland, zonder instemming.

Nog los van de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen enkele vermelding met betrekking tot een termijn bevat, dus ook niet dat geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet duidelijk maakt waarom het gegeven dat de verzoekende partij in aanmerking zou komen voor een tussenstaatse overbrenging zonder instemming, maakt dat haar geen termijn om het grondgebied te verlaten zou worden toegekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat I. C. van de FOD Justitie op 8 maart 2018 een e-mail met als onderwerp "*Tussenstaatse overbrenging Nederland*" stuurde naar J. V. (uit het betrokken stuk blijkt niet welke functie J. V. waar vervult) waarin I. C. stelt dat (onder meer) de verzoekende partij, momenteel gedetineerd in B., in aanmerking komt voor overbrenging zonder instemming. Vervolgens wordt de volgende vraag gesteld: "*Zal er voor deze nog een bevel om het grondgebied te verlaten worden opgesteld?*"

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 5*bis* van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van veroordeelde personen, de overname en de overdracht van het toezicht op voorwaardelijk veroordeelde of voorwaardelijk in vrijheid gestelde personen, en de overname en de overdracht van de tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende straffen en maatregelen (hierna: de wet van 23 mei 1990) luidt als volgt: "*Indien een internationaal instrument dat België bindt daarin voorziet, is, in afwijking van artikel 1, eerste lid, 3°, de instemming van de veroordeelde persoon niet vereist indien hij het voorwerp uitmaakt van een maatregel van uitzetting, terugleiding naar de grens, of van elke andere maatregel krachtens welke deze persoon, als hij eenmaal in vrijheid gesteld is, niet meer tot het grondgebied van de Belgische Staat zal worden toegelaten om er te verblijven. Voor het nemen van haar beslissing neemt de regering evenwel de mening van de veroordeelde persoon in aanmerking.*" Het voormeld artikel 5*bis* vormt een uitzondering op de algemene regel voorzien in artikel 1, eerste lid van de wet van 23 mei 1990, dat luidt als volgt: "*De Regering kan, in uitvoering van met andere Staten op grond van wederkerigheid gesloten overeenkomsten en verdragen, de overbrenging toestaan van in België gevonniste en opgesloten personen naar een vreemde Staat waarvan die persoon onderdaan is, en instemmen met de overbrenging naar België van in het buitenland gevonniste en opgesloten Belgische onderdanen, voor zover :*

1° het vonnis waarbij de veroordeling wordt uitgesproken onherroepelijk is;

2° het feit dat aan de veroordeling ten grondslag ligt, zowel in de Belgische wet als in de buitenlandse wet, een strafbaar feit oplevert;

3° de opgesloten personen met de overbrenging instemmen."

Uit een lezing van beide voormelde artikelen blijkt dat een tussenstaatse overbrenging in principe slechts mogelijk is mits instemming van de opgesloten persoon, behalve wanneer "*een internationaal instrument dat België bindt daarin voorziet*" én de veroordeelde persoon "*het voorwerp uitmaakt van een maatregel van uitzetting, terugleiding naar de grens, of van elke andere maatregel krachtens welke deze persoon, als hij eenmaal in vrijheid gesteld is, niet meer tot het grondgebied van de Belgische Staat zal worden toegelaten om er te verblijven*" (en de mening van de betrokkene in aanmerking werd genomen). Bijgevolg blijkt dat het, opdat de verzoekende partij in aanmerking zou komen voor een tussenstaatse overbrenging zonder instemming, noodzakelijk is (naast andere voorwaarden) dat zij het voorwerp uitmaakt van een uitzettings- of terugleidingsmaatregel en/of een maatregel krachtens dewelke zij niet langer zal worden toegelaten tot het grondgebied van de Belgische staat om er te verblijven.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp zou uitmaken van een andere uitzettings- of terugleidingsmaatregel dan het thans bestreden bevel om

het grondgebied te verlaten van 16 mei 2018. De verzoekende partij maakt daarnaast het voorwerp uit van een inreisverbod van 15 jaar, een maatregel die kan beschouwd worden als een maatregel *“krachtens welke deze persoon, als hij eenmaal in vrijheid gesteld is, niet meer tot het grondgebied van de Belgische Staat zal worden toegelaten om er te verblijven”*. Dit inreisverbod (zijnde de tweede bestreden beslissing) moet op grond van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet echter steeds gekoppeld worden aan een beslissing tot verwijdering (*in casu* de eerste bestreden beslissing) en kan dus niet op zichzelf bestaan (hierop gaat de Raad verder nog dieper in). Bijgevolg blijkt dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in de omstandigheden zoals deze blijken uit het administratief dossier noodzakelijk is om de verzoekende partij zonder instemming naar Nederland te kunnen overbrengen. Aangezien artikel 44*ter* van de vreemdelingenwet ondubbelzinnig oplegt dat, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten aan een burger van de Unie wordt afgegeven, dit bevel de termijn moet vermelden binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten, ziet de Raad niet in op welke manier het gegeven dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor een tussenstaatse overbrenging naar Nederland zonder instemming, zou maken dat haar geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend.

Bovendien wijst de Raad erop dat, ongeacht of het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voor de toepassing van artikel 5*bis* van de wet van 23 mei 1990 noodzakelijk is, de gemachtigde er hoe dan ook voor geopteerd heeft aan de verzoekende partij, zijnde een burger van de Unie, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Bijgevolg moest de gemachtigde zich hoe dan ook houden aan de daarmee gepaard gaande wettelijke verplichtingen, zoals de verplichting die voortvloeit uit artikel 44*ter* van de vreemdelingenwet. Hij heeft echter nagelaten dit te doen.

De verwerende partij kan met het betoog in haar nota met opmerkingen geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststelling van de Raad dat de gemachtigde de in het voormeld artikel 44*ter* opgelegde verplichtingen omtrent de termijn om het grondgebied te verlaten heeft miskend.

Aangezien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de duidelijke verplichting voorzien in artikel 44*ter* van de vreemdelingenwet om de termijn te vermelden binnen welke de burger van de Unie het grondgebied van het Rijk moet verlaten, kan dit bevel niet overeenind blijven.

Bijkomend wijst de Raad nog erop dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het belang bij het middel niet betwist. In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 44*ter*, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de betrokken termijn *“niet korter [mag] zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing”*, behalve *“in naar behoren aangetoonde dringende gevallen”*. Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de termijn van een maand slechts een minimumtermijn is. Ook blijkt niet dat *in casu* de in het voormeld artikel 44*ter*, eerste lid voorziene uitzondering op de minimumtermijn van toepassing zou zijn (de eerste bestreden beslissing bevat immers geen vermelding van en motivering met betrekking tot de termijn, en bijgevolg ook geen motivering dat sprake zou zijn van een naar behoren aangetoond dringend geval). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat op dit moment de termijn om het grondgebied te verlaten reeds verstreken zou zijn. Artikel 44*ter* van de vreemdelingenwet bepaalt immers geen maximumtermijn en de Raad kan als annulatierechter niet in de plaats van de gemachtigde oordelen welke termijn om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij had moeten worden opgelegd. Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 44*quater*, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“zolang de in artikel 44*ter* bedoelde termijn loopt, de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen [mag] worden verwijderd”*. De verzoekende partij wordt dan ook wel degelijk benadeeld door het ontbreken van zelfs maar een vermelding van (laat staan van een motivering over) een termijn om het grondgebied te verlaten.

Tevens merkt de Raad bijkomend op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist dat de verzoekende partij de schending van artikel 44*ter* van de vreemdelingenwet – bepaling die betrekking heeft op de termijn om het grondgebied te verlaten – kan inroepen tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in zijn geheel. De verwerende partij betwist dan ook niet dat, aangezien artikel 44*ter*, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn moet vermelden, het bevel op zich en de termijn onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, en dat de ene component niet kan blijven bestaan zonder de andere. Dit geldt des te meer, gelet op de voormelde gevolgen die artikel 44*quater*, eerste lid van de vreemdelingenwet aan de opgelegde termijn verbindt. Bovendien wijst de Raad op de volgende passage uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017): “Deze bepaling [het huidige artikel 44ter van de vreemdelingenwet] verduidelijkt de termijn die de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 30, lid 3, van richtlijn 2004/38/EG, moet toekennen aan de burger van de Unie of aan zijn familielid om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze termijn kan niet korter zijn dan een maand, tenzij in een naar behoren gerechtvaardigd geval van nood.” (Wetsontwerp van 12 december 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Memorie van toelichting, *Parl.St.* 2016-2017, nr. 54-2215/001, 37). Bijgevolg blijkt dat artikel 44ter van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 30, derde lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de zgn. Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt: “De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.”

2.1.4 Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige tegen deze beslissing aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

2.2.1 Hoger werd reeds aangegeven dat aan de eerste bestreden beslissing van 16 mei 2018 een inreisverbod van 15 jaar van dezelfde datum – de tweede bestreden beslissing – is gekoppeld.

Het bestreden inreisverbod is genomen op grond van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de bewoordingen van het eerste lid van het voormeld artikel 44nonies blijkt reeds, zoals ook hoger al gesteld, dat een inreisverbod slechts kan worden opgelegd wanneer dit gekoppeld is aan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het betreft bevelen om het grondgebied te verlaten. Het *in casu* bestreden inreisverbod van 16 mei 2018 is – zo blijkt ook uitdrukkelijk uit deze beslissing – gekoppeld aan het eveneens bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2018, waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het onder meer op grond van artikel 43, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet werd genomen. De Raad is in het kader van zijn eerdere bespreking van het derde middel niet verder ingegaan op deze rechtsgrond, aangezien ook de verzoekende partij hierop niet is ingegaan.

Naast uit de duidelijke tekst van artikel 44nonies, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt ook uit de hoger vermelde parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 dat het inreisverbod moet gekoppeld worden aan een bevel om het grondgebied te verlaten (Memorie van toelichting, *Parl.St.* 2016-2017, nr. 54-2215/001, 40). In de memorie van toelichting wordt tevens aangegeven dat het doel van de nieuwe bepalingen is “de burgers van de Unie en hun familieleden een verwijderingsregeling te garanderen die niet minder gunstig is dan de regeling die de onderdanen van derde landen genieten” (*Parl.St.* 2016-2017, nr. 54-2215/001, 38). De regeling van het inreisverbod voor derdelanders voorziet dat een inreisverbod gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering (artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet) en ook de Raad van State oordeelde in het kader van deze regeling reeds uitdrukkelijk dat er geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898 en RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Aangezien de regeling voor burgers van de Unie niet minder gunstig mag zijn dan die voor derdelanders, kan bijgevolg niet worden voorgehouden dat een inreisverbod voor burgers van de Unie wel mogelijk zou zijn zonder beslissing tot verwijdering.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat een op artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet gestoeld inreisverbod, steeds moet zijn gekoppeld aan een op de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2° of 44*bis* van de vreemdelingenwet gestoeld bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de Raad onder punt 2.1.4 heeft vastgesteld dat het (onder meer) op het voormelde artikel 43, § 1, eerste lid, 2° gestoelde bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2018 moet worden vernietigd, komt ook het bestreden inreisverbod van dezelfde datum te vervallen.

Het is echter aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

2.2.2 De tweede bestreden beslissing wordt vernietigd. Om deze reden moet de Raad geen uitspraak meer doen over het door de verzoekende partij aangehaalde middel tegen het betrokken inreisverbod en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en de tweede bestreden beslissing wordt vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 16 mei 2018 houdende een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE